

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2019 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący	-	sędzia Jacek Klęk
Sędziowie	-	Małgorzata Chojnowska
	-	del. Joanna Pycio - Pustelnik (spr.)
Protokolant	-	sekr. sąd. Katarzyna Wawrzyniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sieradzu Agnieszki Czajkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2019 roku

sprawy **R. M. (1)**

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę skazanego i przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 6 lutego 2019 roku w sprawie II K 656/18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt. 1 wyroku za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 85 kk, art. 91 § 3 kk, art. 86 § 2 kk w brzmieniu tych przepisów obowiązujących na dzień 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o „zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych spraw” (Dz. U. z 2015 r. poz. 396);
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Łukasza Haasa kwotę 120,00 (sto dwadzieścia i 00/100) złotych podwyższoną o podatek od towarów i usług w kwocie 27,60 (dwadzieścia siedem i 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej R. M. (1) w postępowaniu odwoławczym z urzędu;
4. Zwalnia R. M. (1) od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

Małgorzata Chojnowska Jacek Klęk Joanna Pycio - Pustelnik

Sygn. akt II Ka 126/19

UZASADNIENIE

W dniu 24 września 2018 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu wszczął z urzędu postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec R. M. (1).

R. M. (1) został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 3 marca 2015 roku wydanego w sprawie o sygn. akt **II K 48/15** za czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w okresie czasu od kwietnia 2014 roku do dnia 7 września 2014 roku, na karę

1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 3 lat oraz karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, z zaliczeniem na poczet kary grzywny okresu 1 dnia zatrzymania w dniu 8 września 2014 roku, przyjmując, że jest on równoważny 2 stawkom dziennym grzywny; postanowieniem z dnia

18 grudnia 2017 roku wydanym w sprawie II Ko 140/17 Sąd Rejonowy w S. zarządził wobec skazanego wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności skracając tą karę do 8 miesięcy pozbawienia wolności; karę grzywny skazany wykonał w dniu 14 lutego 2016 roku;

II. Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 9 września 2015 roku wydanego w sprawie o sygn. akt **II K 342/15** za czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw.

z art. 4 § 1 kk, popełniony w okresie od dnia 5 grudnia 2013 roku do dnia 7 września 2014 roku, na karę 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; postanowieniem z dnia 18 grudnia 2017 roku wydanym w sprawie II Ko 227/17 Sąd Rejonowy w S. zarządził wobec skazanego wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszonyj; karę grzywny skazany wykonał w dniu 31 października 2016 roku.

Wyrokiem łącznym z dnia 6 lutego 2019 roku, w sprawie o sygn. akt II K 656/18 Sąd Rejonowy w Sieradzu, na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk w brzmieniu tych przepisów obowiązujących na dzień 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk w zw.

z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o „zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw” (Dz.U z 2015r. poz. 396), w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wobec skazanego w wyrokach opisanych

w punkcie I i II, wymierzył skazanemu R. M. (1): (a) karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz (b) karę łączną grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych. Wyroki opisane

w punktach I i II Sąd uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym co do kar pozbawienia wolności i grzywny, zaś w pozostałym zakresie za podlegające odrębnemu wykonaniu. Na podstawie art. 577 kpk Sąd zaliczył skazanemu: (a) na poczet orzeczonej

w punkcie la kary łącznej pozbawienia wolności okres wykonywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 48/15 od dnia 19 września 2018 roku oraz (b) na poczet orzeczonej w punkcie lb kary łącznej grzywny wykonaną karę grzywny w sprawie II K 48/15

w wysokości 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych oraz wykonaną karę grzywny w sprawie II K 342/15 w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Nadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Łukasza Haasa kwotę 120 złotych powiększoną o podatek VAT w kwocie 27,60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego skazanemu z urzędu, nie obciążył skazanego opłatą i zwolnił go od kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

W ustawowym terminie apelację od przedmiotowego wyroku wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości na korzyść R. M. (1) oraz sam skazany, zaskarżając wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Obrońca skazanego w złożonym środku odwoławczym podniósł zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, tzn. art. 91 § 1 kk, art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk oraz art. 87

§ 1 kk przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, które miały wpływ na jego treść, polegającą na nienależytym uwzględnieniu okoliczności przemawiających za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji i błędnym przyjęciu, że w okolicznościach sprawy zasadne jest orzeczenie kary łącznej w wymiarze aż 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15,00 złotych, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie zachodzi:

1. bliski związek przedmiotowy pomiędzy przestępstwami objętymi poszczególnymi wyrokami, albowiem R. M. (1) zarówno wyrokiem z dnia 3 marca 2015 roku, jak i wyrokiem z dnia 9 września 2015 roku, został skazany za czyn z art. 291 § 1 kk;
2. pozytywna prognoza co do osoby skazanego w związku z prezentowanym przez niego zachowaniem w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej,

co powoduje, że określenie krótszego okresu kary pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat, a nadto z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, byłoby wystarczające do osiągnięcia celów kary, dając gwarancję, że skazany nie popełni ponownie przestępstwa.

W konkluzji skarżący na podstawie art. 437 § 2 kpk wniósł o:

1. zmianę wydanego wyroku w zaskarżonym zakresie i wymierzenie skazanemu:
 - a. kary łącznej pozbawienia wolności na zasadach pełnej absorpcji w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, a nadto z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze 3 lat;
 - b. kary łącznej grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł,
2. zasądzenie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, nieopłaconej w całości, ani w żadnej części.

Z kolei skazany w złożonym środku odwoławczym podniósł - jak wynika z jego treści - zarzut rażącej surowości orzeczonej wobec niego mocą zaskarżonego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności, wnosząc o zmianę wyroku i złagodzenie tejże kary poprzez orzeczenie jej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji skarżący wyraził skruchę, krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw (nie dzieląc ustaleń Sądu Rejonowego w powyżej wskazanym zakresie) oraz wskazał, że uregulował grzywny orzeczone wobec niego w wyrokach podlegających łączeniu. Nadto podniósł, że przy wydaniu orzeczenia nie uwzględniono okoliczności dotyczących jego stanu zdrowia, który uległ pogorszeniu po wypadku komunikacyjnym z dnia 1 lipca 2017 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego w zakresie zarzutu obrazy art. 91 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w części zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy zgromadził pełny materiał dowodowy, który prawidłowo ujawnił w toku postępowania, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie skazań oraz zachodzącego realnego zbiegu przestępstw, nadto słusznie wskazał i precyzyjnie uzasadnił, że z uwagi na treść art. 4 § 1 k.k. w sprawie tej należy zastosować przepisy art. 85 k.k. i n. w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o „zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych spraw” (Dz. U. z 2015r. poz. 396).

Jednocześnie Sąd Rejonowy, dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, pominął fakt, że przestępstwa opisane w punktach I i II zaskarżonego wyroku, za które R. M. (1) został skazany odrębnymi i prawomocnymi wyrokami wydanymi

w sprawach o sygn. akt II K 48/15 i II K 342/15, spełniają warunki ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. Przestępstwa opisane w punktach I i II zaskarżonego wyroku każdorazowo wypełniały dyspozycję art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione zostały w bliskim związku czasowym, w warunkach ciągu przestępstw. Mając na uwadze treść przepisu art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przez skazanego tychże czynów stwierdzić należy, że czyny te zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, nadto były kwalifikowane z tego samego przepisu. Wyżej wymienione sprawy nie zostały połączone do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, co obligowałoby Sąd Rejonowy do przyjęcia w wyroku skazującym za te czyny konstrukcji ciągu przestępstw, zgodnie z treścią art. 91 § 1 k.k.

W takim przypadku, to znaczy w sytuacji skazania odrębnymi wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw, znajduje zastosowanie art. 91 § 3 k.k. Przepis ten określa zasady postępowania w sytuacji, gdy zostały spełnione warunki do przyjęcia ciągu przestępstw, lecz z jakichś powodów doszło do odrębnego skazania sprawcy za przestępstwa należące do ciągu różnymi wyrokami, tak jak stało się to w przypadku skazania R. M. (1) za przestępstwa opisane w punktach I i II zaskarżonego wyroku. Przyjęte w art. 91 § 3 k.k. rozwiązanie pozwala na zachowanie wynikających z ciągu przestępstw konsekwencji w zakresie wymiaru kary również wtedy, gdy doszło do odrębnego skazania za przestępstwa objęte znamieniem ciągłości. W takim przypadku sąd wydając wyrok łączny nie jest związany treścią art. 86 § 1 k.k., wyznaczającego granice kary orzekanej w wyroku łącznym, lecz treścią art. 91 § 3 k.k., który wprowadza zakaz wymierzenia w wyroku łącznym kary przekraczającej górną granicę ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z przestępstw objętych postępowaniem o wydanie wyroku łącznego wyczerpuje (zob. P. K. w: Kodeks karny, Część Ogólna red. A. Z., Z. 2004).

Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa kara orzekana wyrokiem łącznym na podstawie art. 91 § 3 k.k. w sytuacji, gdy sprawca został skazany dwoma lub więcej wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw określonego w art. 91

§ 1 k.k., jest karą łączną, której podstawę stanowią kary z osobna wymierzone za te przestępstwa. Dolną granicą tej kary jest najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, a górną - suma tych kar, która jednak nie może przekroczyć górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego

w B. z dnia 23 listopada 2017r., II AKa 180/17, LEX nr 2437806; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., I KZP 20/14, OSNKW 2014 z. 11 poz. 81).

Gdyby nie było określonej w art. 91 § 3 k.k. regulacji, to wówczas w przypadku skazania dwoma lub więcej wyrokami za przestępstwa należące do określonego w art. 91

§ 1 k.k. ciągu przestępstw, należałoby stosować przy wydawaniu wyroku łącznego bez jakiegokolwiek modyfikacji wszystkie przepisy określające granice kary łącznej, jak

w przypadku zwykłego realnego zbiegu przestępstw, a w szczególności art. 86 § 1 k.k. Wówczas karę łączącą kary wymierzone różnymi wyrokami za przestępstwa należące do ciągu przestępstw można byłoby orzec w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednakże ustalonych w tym przepisie górnych granic dla danego rodzaju kary. Zawarte w art. 91 § 3 k.k. unormowanie powoduje, że kara ta nie może być również wyższa niż górna granica ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje.

W przedmiotowej sprawie łącznie podlegały kary orzeczone wobec R. M. (1) za przestępstwa opisane w punktach I i II zaskarżonego wyroku, wypełniające dyspozycję art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 §1 kk, które stanowiły ciąg

przestępstw, a zatem powinny być objęte jedną karą za ciąg, ale nie zostały jednocześnie osądzone, a sprawca został skazany dwoma wyrokami, które należało zespolić, orzekając w wyroku łącznym karę łączną. Dolną granicą tej kary jest najwyższa z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (to jest kara 2 lat pozbawienia wolności), a górną - suma tychże kar (to jest kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności), która jednak nie może przekroczyć górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, przewidzianego w przepisie, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje (to jest kary 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że orzeczona wobec skazanego R. M. (1) przez Sąd Rejonowy kara łączna 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności mieści się w powyżej określonych granicach, jednakże dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie właściwej podstawy tejże kary.

Nadto, z uwagi na fakt, że w punkcie 1.b. zaskarżonego wyroku w miejsce jednostkowych kar grzywny orzeczonych w wyrokach opisanych w punktach I i II Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu karę łączną grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych, Sąd Okręgowy dokonał zamiany zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie wskazanej podstawy kary łącznej grzywny poprzez dodanie art. 86 § 2 k.k.

Reasumując, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 wyroku za podstawę wymiaru kary przyjął art. 85 k.k., art. 91 § 3 k.k. i art. 86 § 2 k.k.

w brzmieniu tych przepisów obowiązujących na dzień 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4

§ 1 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o „zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych spraw” (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), zaś w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając, że apelacje skazanego i jego obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z treści złożonych środków odwoławczych wynika, że podniesione w obu apelacjach zarzuty odnoszą się do wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności

i grzywny oraz okoliczności, które Sąd winien wziąć pod uwagę przy ich orzekaniu. Należy zatem odnieść się właśnie do tego zarzutu, przez pryzmat względnej przyczyny odwoławczej wskazanej w treści art. 438 pkt 4 k.p.k. Obrońca skazanego podnosi, że w przedmiotowej sprawie wyrok łączny został wydany w wymiarze zbyt wysokim, a nadto bez warunkowego zawieszenia jego wykonania. Zarówno sam skazany, jak i jego obrońca, wnoszą o zastosowanie zasady całkowitej absorpcji w łączeniu kar, co pozwoliłoby na zastosowanie wobec R. M. (1) instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Zarzuty podniesione przez skazanego i jego obrońcę w powyżej wskazanym zakresie są chybione. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy ustalił, uwzględnił i precyzyjnie uzasadnił wszystkie okoliczności decydujące o wymiarze kary łącznej, w szczególności zarówno związek podmiotowo - przedmiotowy pomiędzy przestępstwami, jak i te dotyczące osoby skazanego.

Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu analizy orzeczeń wydanych w stosunku do skazanego słusznie uznał, że zaszły warunki do wydania wobec niego wyroku łącznego

i orzeczenia wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w sprawach II K 48/15

i II K 342/15, na podstawie art. 85 k.k. i n. w brzmieniu tych przepisów obowiązujących na dzień 30 czerwca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o „zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych spraw” (Dz. U. z 2015 r. poz. 396).

Ustalając wymiar kar łącznych Sąd Rejonowy uwzględnił związek podmiotowo - przedmiotowy istniejący pomiędzy poszczególnymi czynami objętymi wyrokami podlegającymi łączeniu, a przejawiający się przede wszystkim: rodzajem dobra prawnego naruszonego poszczególnymi przestępstwami (prawa własności), identyczną kwalifikacją prawną (tj. w obu przypadkach R. M. (1) został skazany za popełnienie czynu

z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk), popełnienie obydwóch czynów w tym samym okresie czasu (to jest pierwszy z czynów został popełniony w okresie od kwietnia 2014 roku do 7 września 2014 roku, zaś drugi z czynów - w okresie od 5 grudnia 2013 roku do

7 września 2014 roku), co przemawiało za przyjęciem bliskiego związku czasowego między w/w czynami. Wskazał, że w odniesieniu do rodzaju naruszonego dobra prawnego są to przestępstwa przeciwko mieniu, wypełniające znamiona tego samego przestępstwa, co

z kolei przemawiało za przyjęciem bliskiego związku przedmiotowego między tymi czynami. Z uwagi na fakt, że przestępstwa popełnione były na szkodę różnych osób, brak było podstaw do stwierdzenia, że istnieje między nimi związek podmiotowy. Rozważając wymiar kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny Sąd Rejonowy trafnie uwzględnił zatem bliski związek czasowy oraz przedmiotowy pomiędzy czynami popełnionymi przez skazanego, podlegającymi łączeniu.

Przy wymiarze kar łącznych jako okoliczność łagodzącą Sąd Rejonowy uwzględnił opinię dotyczącą skazanego z Zakładu Karnego w G., gdzie od października 2018 roku odbywa on karę pozbawienia wolności. Sąd wskazał, że z opinii tej wynika, iż nie ma większych zastrzeżeń do zachowania skazanego w okresie odbytej kary, prognoza kryminologiczna jest wobec niego pozytywna. Jednocześnie wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skazanego zawartym w apelacji, z opinii tej w sposób jednoznaczny wynika, iż mimo pozytywnej prognozy kryminologicznej R. M. (1) ma bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw i trybu życia przed osadzeniem (k. 114). Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na korzyść skazanego uwzględnił fakt, że z treści złożonego przez niego wniosku wynika, iż zrozumiał swoje negatywne postępowanie i wyraził żal za zachowania z przeszłości.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy słusznie przyjął i w sposób przekonujący uzasadnił, że w ustalonym stanie faktycznym brak jest podstaw do wymierzenia skazanemu kary łącznej w oparciu o zasadę pełnej absorpcji. Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do stanowiska Sądu Rejonowego w powyżej wskazanym zakresie. Postawa R. M. (1) w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, którą do tej pory odbył jedynie w niewielkim zakresie, nie przemawia za takim ukształtowaniem wobec niego kary łącznej.

Nadto wskazać należy, że Sąd Rejonowy przy wydaniu zaskarżonego wyroku uwzględnił stanowisko wyrażone w orzecznictwie obowiązującym w czasie popełnienia przez skazanego przypisanych mu przestępstw, zgodnie z którym im bliższy był związek podmiotowo - przedmiotowy oraz czasowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym pełniej wymiar kary łącznej powinien uwzględniać zasadę absorpcji, a czym dalszy - zasadę kumulacji kar (zob. wyrok sądu apelacyjnego w Gdańsku z 23 stycznia 97, publ. Prokuratura i Prawo, 1997/7-8/19; wyrok SN z 02 grudnia 1975, publ. OSNKW 1976/2/33; wyrok sądu apelacyjnego w Krakowie z 02 lipca 1992. publ. KZS 1992/3-9/50). Mając na uwadze wynikający z przesłanek omówionych powyżej bliski związek czasowy oraz przedmiotowy pomiędzy popełnionymi przez skazanego przestępstwami, Sąd orzekł wobec niego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy oraz łączną karę grzywny

w wymiarze 130 stawek dziennych, uwzględniając wszystkie okoliczności łagodzące, jak i obciążające, przy czym przy wymiarze kary łącznej zastosował zasadę częściowej absorpcji. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na fakt, iż w toku postępowania wykonawczego skrócono skazanemu wymiar zarządzonej do wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 48/15, którą skazany pierwotnie powinien odbyć w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności (do 8 miesięcy pozbawienia wolności), jak również fakt, że początkowo obydwie kary pozbawienia wolności były wobec skazanego warunkowo zawieszony, a o zarządzeniu wykonania tychże kar zdecydowała postawa samego skazanego w okresie próby.

W ocenie Sądu Okręgowego w świetle powyżej przytoczonych okoliczności brak jest podstaw do uznania, by wobec skazanego zasadnym było orzeczenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, tj. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Zastosowaniu tej zasady, jak trafnie przyjął Sąd Rejonowy, sprzeciwiały się również elementy społecznego oddziaływania kary. Podnieść należy, że czyny popełnione przez skazanego dotyczyły tożsamego dobra prawnego, jakim jest mienie (przy czym przestępstwa paserstwa popełnione zostały w warunkach powrotu do przestępstwa), były to czyny

o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, nadto świadczyły one o wysokim stopniu demoralizacji skazanego. Uwzględniając powyższe, a także mając na uwadze względy prewencji indywidualnej i generalnej, decyzja Sądu Rejonowego w powyżej wskazanym zakresie jest zasadna.

Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Rejonowego, iż mając na uwadze orzeczoną wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 2 lata brak było podstaw do rozważania możliwości warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary, z uwagi na niespełnienie przesłanek określonych w art. 69 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku.

Wbrew twierdzeniom skazanego, Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok uwzględnił zły stan zdrowia R. M. (2) trafnie podnosząc, iż okoliczności dotyczące jego zdrowia mogą być podstawą do ewentualnego wystąpienia z wnioskiem o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, natomiast nie przemawiają one za zasadnością warunkowego zawieszenia wobec skazanego wykonania kary pozbawienia wolności.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego orzeczona wobec skazanego kara łączna pozbawienia wolności i grzywny czyni zadość zasadom słuszności i celowości. Kara ta w żadnym stopniu nie jest karą rażąco niską, czy też rażąco surową. Wymierzona kara łączna jest również adekwatna do rangi czynów, jakie popełnił oskarżony, a także jego okoliczności osobistych. Sąd odwoławczy podziela stanowisko sądu Rejonowego znajdujące oparcie w orzecznictwie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 7.03.2017 r.,

II AKa 486/16, OSA 2017, nr 6, poz. 12), że stosowanie zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji, to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują uzasadnienie w zupełnie wyjątkowych sytuacjach, a z taką w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. Orzeczona kara łączna

w realiach niniejszej sprawy nie może być uznana za rażąco surową i zdaniem sądu odwoławczego spełni swoją rolę w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd Rejonowy przy jej wymierzaniu uwzględnił i przeanalizował wszystkie elementy, które winien był uwzględnić przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów dotyczących obrazy przepisów prawa materialnego, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, które miały wpływ na jego treść

(art. 85 § 1 k.k. oraz art. 87 § 1 k.k.), w kontekście powyżej przedstawionych rozważań stwierdzić należy, że są one bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Z przytoczonych względów, wobec braku okoliczności, o których mowa w art. 439

§ 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok, poza wskazaną zmianą, w pozostałym zakresie jako trafny, należało na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymać w mocy.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Łukasza Haasa kwotę 120 złotych podwyższoną o podatek od towarów i usług w wysokości 27,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej R. M. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy, z uwagi na trudną sytuację skazanego, zwolnił go z obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem uznał, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe, a także niecelowe, jeśli zważyć na sytuację majątkową skazanego oraz okres orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Małgorzata Chojnowska Jacek Klęk Joanna Pycio - Pustelnik